

Vrij vrij

EEN HUWELIJK
ZONDER
ABSOLUTE
MONOGAMIE

ERNA
& FRITS
TURING

Vrij vrij

EEN HUWELIJK
ZONDER ABSOLUTE
MONOGAMIE

Erna en Frits Turing

Colofon

Eerste druk: mei 2020

Erna en Frits Turing

Uitgever Vogelvrij

Omslagontwerp & typografie: epublicist.nl | zinnenprikkelend

ISBN 9789083055824

© 2020 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2020 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

We waren allebei al in de dertig, ik wat verder dan zij, toen ik haar ten huwelijk vroeg en zij antwoordde: 'Dat wil ik graag, maar je moet niet denken dat je dan de laatste man bent met wie ik naar bed ga.'

'Dat lijkt me een gezond uitgangspunt,' stelde ik.

Nu, twintig jaar later, zitten we midden in een coronacrisis, die alles ineens op scherp zet. In een lange nacht maken we de balans op.

Maar eerst wie we zijn en hoe we zijn begonnen

Hallo. Mijn naam is Frits Turing en ik ben getrouwd met Erna. Al een jaar of twintig. Wij hebben twee zonen, die een paar jaar geleden het huis uit zijn gegaan, op weg naar hun eigen levens. Ze gingen jong, zeventien en achttien, en dat was naar verwachting. Alles gaat snel bij ons in de familie, dat wil zeggen, in de mannelijke lijn, wij zijn mannen die snel leven. Dat is nou eenmaal zo. Het heeft voordelen en nadelen, ik weet het, ik weet het als geen ander. Soms heb ik iets goeds te pakken omdat ik meteen toesla, soms had ik beter even een paar dagen kunnen nadenken, omdat ik door mijn snelle handelen opgescheept zit met iets wat ik eigenlijk niet wilde.

Onze relatie is ook snel begonnen. Heel snel. Ik ging met een collega nog iets drinken na het werk en ik stelde voor ergens naartoe te gaan waar ik wel vaker kwam, omdat ik wist dat mooie Erna, die ik vaag kende, dat etablissement ook frequenteerde en ik bedacht had dat ik haar heel erg graag eens mijn bed in zou willen lokken, om het netjes te zeggen.

Tegen mijn collega formuleerde ik het anders.

Niet dat ik dacht dat ik veel kans maakte, ik wist toen al enigszins hoe de wereld in elkaar stak, ook wij hebben verschillende kastesystemen, maar ik had ook geleerd dat het doen van een poging die mislukt, een veel minder frustrerend effect heeft dan alleen maar dromen en spijt hebben van gebrek aan moed.

Wij stapten de betreffende kroeg binnen en ja hoor, niet te geloven, daar stond ze, aan de bar, met een drankje. In haar eentje. Het was nog in het begin van de avond en er was nog bijna niemand, wat haar aanwezigheid nog sprookjesachtiger maakte. Ik liep meteen naar haar toe, met

mijn collega in mijn kielzog. 'Wat zei ik net tegen je?' riep ik naar hem over mijn schouder. 'Dit is Erna. Zeg tegen haar wat ik net tegen jou zei.' De collega murmelde wat, in verband met de formulering waarschijnlijk, dus verklaarde ik haar mijn enthousiasme zelf maar. 'Ik zeg net dat ik hierheen wilde omdat ik hoopte dat jij er was.'

Waar ik de moed vandaan haalde, weet ik niet. Het ging vanzelf.

'Ook toevallig,' zei ze, 'dat geldt ook voor mij. Ik was bij een vriendin en ik zei haar dat ik hier nog iets ging drinken in de hoop jou tegen te komen.'

'Dat meen je niet?!'

'Ik zweer het. We kunnen haar bellen als je me niet gelooft.'

Ik had geen enkele reden en ook geen enkel belang haar verhaal in twijfel te trekken en op waarheid te checken en ik drukte door, met een brutaliteit waar ik met terugwerkende kracht nog bloednerveus van kan worden. 'Het heeft dus zo moeten zijn. Ga je zo met me mee naar huis?'

'Dat is goed,' zei ze. 'Ik drink wel even mijn drankje op, als je het goed vindt.'

Nog geen drie kwartier later had ik geweldige, uitbundige, wilde, schaamteloze seks met haar, zeven maanden later trouwden we, met alles erop en eraan, en nog weer zes maanden daarna kregen we onze eerste zoon. Ja nee, het was geen moetje, ik had haar eerst ten huwelijk gevraagd en vlak daarna werd ze hartstikke zwanger.

We hebben toen nog wel even overwogen de zwangerschap af te breken, om ons huwelijk in alle onbekommerdheid en onder het genot van veel alcohol te kunnen vieren, maar we hebben daar toch maar van afgezien. Als ik daar nu aan denk, lopen de rillingen me over het lijf, omdat we toen dus overwogen hebben onze oudste zoon, die nu uiteraard een onwaarschijnlijk belangrijk onderdeel van ons bestaan is, het leven te ontzeggen, te vermoorden. Ja, sorry voor de formulering, maar het is natuurlijk wel zo.

Ik ben sindsdien ook een beetje anders gaan denken over abortus. Niet dat ik een hardcore tegenstander ben geworden of zo, maar ik doe er een stuk minder makkelijk over dan vroeger. Dat wel.

Onze tweede zoon kwam elf maanden na de eerste en het gezin was compleet. We hadden een klus samen, Erna en ik, en we gingen ervoor,

met alles wat we in huis hadden.

Laat ik iets meer vertellen over ons, dat u een beeld heeft en iets beter weet wie wij zijn, en ik begin dan maar met mezelf, het lekkerste bewaar ik namelijk graag voor het laatst. Ik ben niet lang en niet klein, ik was niet dik en niet dun, maar nu ben ik toch wel een beetje dikvig, en ik heb knalrood haar en dus nogal een wit vel met overal wat vage sproeten erop. Dat wat mijn uiterlijke verschijning betreft. Daar moet ik het dus niet echt van hebben. Laten we eerlijk zijn.

Van wat wel? Ik ben slim en geestig, daar kan ik meer mee in het contact met het andere geslacht, maar ik ben wel wat overgevoelig, wat soms goed werkt, maar wat me soms ook in de weg zit, terwijl ik toch ook wel weer een macho ben. Die combinatie van eigenschappen maakt me wat gecompliceerd, maar geeft ook energie en ik verdien daarom ook behoorlijk goed mijn geld, wat nooit weg is natuurlijk, zelfs in deze gefeminiseerde tijd. Ik werkte vroeger als makelaar, nu ben ik investeerder in onroerend goed, geen grote, dat niet, maar ik mag niet ontevreden zijn, ik heb wel het een en ander. Onroerend goed is hoe dan ook mijn passie, ik heb altijd elk nieuw huis dat ik betrad, als uiterst boeiend en als een bron van grote mogelijkheden ervaren, of het nou ging om een tweekamerflatje driehoog achter of een rietgedekte villa met zwembad en paardenstallen in Bloemendaal. Ik vond en vind het allemaal even leuk en opwindend.

Goed, dat ben ik. O ja, ik ben wel een lieve vader, geloof ik, soms wat onvoorspelbaar, vanwege die wat tegenstrijdige eigenschappen in mijn karakter, maar ik doe mijn best en mijn zoons kunnen onvoorwaardelijk op mij rekenen.

En dan nu over Erna. Waar moet ik beginnen? Ook maar bij haar uiterlijk dan? De simpelste aanduiding is de volgende: out of my league. Ja nee zeg, toen de schepper bezig was met het verschijnsel vrouw had hij duidelijk een hele reeks verschillende varianten in zijn hoofd en van haar type is Erna ongetwijfeld een hoogtepunt: ze is rank, slank, heeft mooie benen en prachtige, aanwezige billen en schitterende, kleine borsten. Om over die mooie kop van haar nog maar te zwijgen, waar een bek met tan-

den in zit om je vingers bij af te likken. Ze heeft ook nog nooit iets gehad aan haar gebit, nooit. Tot op de dag van vandaag. Nooit geboord, niets rechtgezet, geen verstandskiezen eruit, helemaal niks.

En ja, sorry dat ik het er even over moet hebben, maar ik zou haar tekort doen als ik het niet zou doen, haar geslachtsdeel, nee, zo ga ik het niet noemen, haar vulva, nee zo ook niet, haar kutje is van een zeldzame schoonheid: keurig netjes, twee bescheiden gesloten lipjes naast en tegen elkaar, met een verzorgd driehoekje korte haartjes erboven. Een lust voor het oog, mag ik wel zeggen. Om over de neus en tong nog maar te zwijgen. Ja nee, het moet gewoon gezegd worden, ere wie ere toekomt.

Erna is uiterlijk zeer mijn meerdere, wat in de tijd dat wij jong waren eigenlijk wel gebruikelijk was. De man moest geestig zijn en een goeie baan hebben, de vrouwen waren mooi en lief. Nu is dat anders, geloof ik, mannen zijn nu lustobjecten en vrouwen veroveren de macht, en ik vind het best, iedere tijd moet maar gewoon zichzelf zijn.

O ja, ik zou het bijna vergeten, Erna was opgeleid als sportinstructrice, 'gymnastieklerares' mocht ik het niet noemen, en werkte als freelancer op scholen en met veelbelovende topsporters in de dop. Na de komst van onze tweede koter is ze daarmee gestopt en heeft ze zich gericht op datgene wat voor vrouwen enige decennia daarvoor heel gebruikelijk was: huis en haard en alles wat daarbij hoort. We hebben het daar eigenlijk nooit zo over gehad, het ging vanzelf en we vonden het allebei prima. Ik verdiende goed en er was genoeg te doen thuis.

Goed, dat zijn wij, Erna en ik. Erna en Frits, sommigen zeggen Frits en Erna. Inmiddels zijn we dus lekker in de vijftig en is er van alles gebeurd, waar we in dit boekje verslag van doen. We hebben het samen geschreven, hoewel ik de woordjes heb opgetikt en het vanuit mij verteld wordt. Aanleiding was een lange nacht, niet zo heel erg lang geleden, waarin we elkaar onverbloemd de waarheid hebben gezegd, nadat we dat al heel lang niet meer gedaan hadden. Corona, het virus dat alles lijkt te veranderen, was de aanleiding. En dat lange gesprek ging over seks, over dat je eigenlijk best trouw aan elkaar wilt zijn, maar dat er verlokkingen zijn en dat je daar eigenlijk aan toe wilt geven, omdat het leven kort is. En eenmalig, daar gaan wij van uit, Erna en ik.

Ik heb haar een paar dagen vóór die nacht opgebiecht dat ik al enige tijd iets met een ander had. Een affaire waar nu in rap tempo een einde aan gekomen is, door corona en alles wat dat met zich meebrengt.

Die nacht, een paar dagen nadat ik haar van alles verteld heb

‘Op de trap?!’

‘Hou op zeg.’

‘Waarom op de trap?!’

‘Kunnen we hier over ophouden?’

‘Dat kan wel. Maar dat doen we niet. Ik wil het weten!’

‘Waarom? Om jezelf te kwellen?’

‘Je hebt het met mij nog nooit op de trap gedaan!’

‘Omdat jij dat niet wilt!’

‘Wat wil ik niet?! Wie zegt dat ik dat niet wil?’

‘Jij wilt dat niet!’

‘Heb ik dat gezegd?!’

‘Dat heb jij gezegd, ja! Verschillende keren.’

‘Hè? Je bent gek. We hebben het nooit over een trap gehad!’

‘Nee, maar...’

‘Maar wat?’

‘Wel over wat ik dan bij haar deed.’

‘Ik snap er helemaal geen reet van.’

‘Ik deed het niet met haar op de trap, ik deed het eh... met mijn hand!’

‘O, met je hand! Want dat wou ze graag?!’

‘Jezus! Weet ik veel. Ja. Het liep zo. Dat is wat er gebeurde.’

‘Maar hoe ging dat dan? Ze stond op de trap en dan was jij zo eh...’ Ze strekt haar arm voor zich uit en maakt wilde bewegingen met haar vingers. ‘Met je vingers bezig?!’

‘Nee niet zo. Hou op zeg!’

‘Hoe dan?’

Ik antwoord niet.

‘Hoe dan?! Kom op nou.’

Ik zucht. ‘Ik stond achter haar. Ze stond met haar rug naar me toe. Een tree hoger. En dan met mijn arm zo voorlangs.’

‘En ze had niks aan?’

‘Jawel.’

‘Maar je kon er wel bij?’

‘Ja.’

‘Want ze had geen ondergoed aan?’

‘Nee.’

‘Dat had ze al niet toen je binnenkwam?’

‘Nee. Ja, bedoel ik. Geen ondergoed, nee.’

‘Wat dan wel?’

‘Godkeristus.’

‘Lingerie?’

‘Zoiets, ja.’

‘Jij houdt niet van lingerie!’

‘Nee.’

‘Maar dat zei je niet!’

‘Nee.’

‘Waarom niet? Tegen mij zeg je alles!’

‘Ook niet alles.’

‘O nee? Wat dan niet?! Wat zeg je niet tegen me?!’

‘Hou op nou. Iedereen zegt weleens iets niet. Om de een of andere reden. Hou in godsnaam op!’

‘Nee nee nee nee. Ik heb er recht op het te weten. Ik wil het weten. En toen kwam ze klaar?’

‘Ja.’

‘Snel?’

‘Redelijk snel, ja.’

‘Gillend en schreeuwend?’

‘Wat?’

‘Zo van ahhhhh, ahhhhh!!! Ohhh my god!!! In het Engels? Gilde ze in het Engels?’

‘Nee. Niet dat ik me kan herinneren.’

‘Gelukkig. Maar ze gilte wel?’

‘Ook niet.’

‘Maar ze zal toch wel geluid gemaakt hebben?’

‘Gewoon. Wat mensen dan doen. Je kent het wel.’

‘Ik ken het. Er zijn vrouwen die bouwen een hele toer.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ik ben een vrouw.’

‘Dat doe jij dus ook?’

‘Soms. Als ik zin heb.’

‘Bij hem?’

‘Dat hoefde niet bij hem. Dat ging allemaal vanzelf.’

‘Fijn. Goed. Stoppen. Kunnen we het hierbij laten?’

‘Zeker niet. Ronde één was dus op de trap. En daarna gingen jullie door naar boven?’

‘Ja.’

‘En toen?’

‘Gewoon.’

‘Wat gewoon?’

‘Grote god.’

‘Ik wil het weten.’

‘Verschillend. Soms deden we het meteen en soms eerst nog iets anders.’

‘Ja ja. Zij bij jou of jij bij haar?’

‘Zij meestal eerst even bij mij, daarna ik iets langer bij haar.’

‘En dan kwam ze zeker weer?’

‘Ja.’

‘Nou nou. En daarna werd ze zeker hard door je genomen? Echt hard?!’

Ik zwijg.

‘Vertel.’

‘Soms wel, soms niet.’

‘Volgens mij deed je het met haar ruwer dan je ooit met mij gedaan hebt.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Volgens mij doen mannen het ruwer en wilder met hun vriendinnen

dan met hun echtgenotes.'

'Daar weet jij alles van, wou je zeggen?'

'Is het zo?'

'Misschien wel, ja.'

'Misschien? Ja of nee.'

'Ja.'

'Waarom is dat eigenlijk?! Ik vind ruw ook lekker! Waarom doe je dat niet met mij?!'

'Omdat...'

'Omdat wat?'

'Omdat er niks tussen zit. Met een vriendin.'

'Wat zit er bij ons tussen?'

'Alles. De kinderen, ruzies die we gehad hebben, je moeder, ergernissen, de vuilnisbakken, alles.'

'Vanwege mijn moeder en de vuilnisbakken kun je het niet ruw met me doen?!'

'Je begrijpt heel goed wat ik bedoel.'

'Die ergernissen en zo, die kun je dan toch mooi op me afreageren! Dan denk je gewoon, kutwijf, ik naai je gewoon keihard!'

'Toe maar. Every inch a lady.'

'Dat kan dan toch?'

'Nee. Dat kan niet. Zo werkt dat niet.'

'Als jij het zegt.'

Stilte. Ze kijkt naar me, brutaal, brutale boze ogen zijn het. 'Doe eens met me wat je met haar deed op de trap.'

'Nee.'

'Ik trek wel wat uit.'

'Nee!'

'Kom op nou. We maken er een spelletje van!'

'Nee.'

'Dat kun je niet met mij?'

'Nu in ieder geval niet nee.'

'Waarom niet? Ik maak er geiligheid van. Doe jij ook zo vaak!'

'Bij mij is het dan ook echt geiligheid, bij jou is het dat nu niet. Jij hebt pijn en je bent boos. Is niet opwindend.'

‘Nou zeg, probeer ik er iets van te maken!’

‘Hou in godsnaam op!’

‘En hoe lang waren jullie dan bezig? Op de trap en daarna boven. Hoe lang duurde zo’n sessie?’

‘Dat verschilde.’

‘En kwam ze dan weleens een derde keer?’

‘Is regelmatig gebeurd, ja.’

‘Maar dat moest jij dan weer doen?’

‘Ja. Maar het moest niet, het mocht.’

‘Nee ja. Je vond het heerlijk natuurlijk. En dat ging dan tussen het ruwe wilde nemen door?’

‘Ja.’

‘Lekker fris.’

‘Het heet seks. En dat gaat zo.’

‘Uren waren jullie met elkaar bezig.’

‘Nee.’

‘Anderhalf uur of zo, alles bij elkaar?’

‘Een uur of iets meer, denk ik ja.’

‘En dan daarna tegen elkaar aan liggen en praten?’

‘Ja.’

‘Waarover? Over mij?’

Hij zucht.

‘Ja dus.’

‘Nee. Niet echt.’

‘Niet echt. Wel dus.’

‘Soms hadden we het over het hebben van een lang huwelijk. In het algemeen.’

‘Kende ze dat? Heeft ze weleens een lang huwelijk gehad?’

‘Nee.’

‘Dus jij vertelde erover aan haar?’

‘Ik heb niet over je geklaagd.’

‘Nee? Ook niet een beetje? Lijkt me normaal. Ik klaag over jou ook regelmatig. Tegen vriendinnen.’

‘Tegen hem toen ook?’

‘Nee.’

‘Nou dan.’

We kijken elkaar even aan. Gaat het goed of niet? Is dit gesprek opluchtend of niet? Komen we nu dichterbij elkaar of niet?

‘Maar goed. Geweldige seks. Op allerlei manieren. En intimiteit na afloop. Waarom krijg ik dat allemaal niet?’

‘Dat kreeg jij vroeger ook.’

‘Waarom krijg ik dat nu niet meer?’

‘Je krijgt het.’

‘Een beetje. Soms. Anders.’

‘Niet een beetje. En het is altijd anders.’

‘Dan wat?’

‘Dan hoe het was.’

‘Maar daarvoor kreeg ik het heel lang niet. Niks kreeg ik.’

‘Je wou niet meer.’

‘Jij blijikbaar ook niet. Waarom niet?’

‘Dat komt door dat lange huwelijk.’

‘Waarom krijg je dat niet meer bij een lang huwelijk?’

‘Heb ik je al uitgelegd.’

‘Vanwege mijn moeder zeker weer? En de vuilnisbakken?’

‘Zoiets, ja.’

‘Ben ik mooi klaar mee. Krijg je die klotige overgang en dan krijg je dit er nog bij. Kut met peren, vind ik het.’

‘Maar die overgang duurt ook wel erg lang, hè?’

‘Je bedoelt, het is wel iets te veel gevraagd van een man om zo lang op een houtje te bijten?’

‘Zoiets, ja.’

‘Tssss.’

Even stil. We drinken. Zijn we dronken? Waarschijnlijk wel. We merken het niet eens meer. Zij gaat er nog eens goed voor zitten. ‘Waarom eigenlijk op de trap? Was dat haar idee of van jou? Onhandig gedoe. Of is dat extra geil of zo? Probeer het eens op een ladder! Dat is pas spannend.’

‘We zijn dronken,’ zeg ik.

‘Ik niet. Jij misschien.’

‘Dat zeg je altijd als je dronken bent.’

‘Dat is zo, maar nu ben ik het echt niet.’

‘En ook dat zeg je altijd.’

‘O ja.’

De baby- en kleutertijd, dat is even schrikken

In die eerste jaren speelden dat soort dingen helemaal niet. We hadden twee kleine kinderen, jongens ook nog, en we moesten alle zeilen bijzetten om ons bootje drijvende en op koers te houden. Moe waren we, hondsmoe, voortdurend en elke dag, ook omdat we ons uiterste best deden toch nog uit eten te gaan en gezellig veel wijntjes te drinken. Vooral dat laatste was natuurlijk niet echt heel erg slim, weet ik nu, maar ja, je hebt allebei de hele dag hard geploeterd, werk en kinderen, en dan liggen ze er eindelijk in, na veel geren, geroep, geschreeuw, verhaaltjes en liedjes, en dan moet er toch ook nog wel even een beetje genoten worden van het leven. Want ja, vader en moeder zijn er zelf ook nog. Toch?

En dan is een flesje witte wijn zo leeg en voel je je vervolgens prima, heb je het leuk en roep je tegen elkaar dat je moet leven alsof het je laatste dag is, of meer van die burgerlijke Youp van 't Hek-onzin, en open je ook nog een flesje rood en ook die is zo weg, nou ja zeg, dat gaat ook snel, hoeveel zit er eigenlijk in, is het een halve fles of zo, ja nee, toch wel driekwart liter, maar we gaan niet ook nog een derde fles openmaken, nee zeg, een heel klein whisky'tje dan, om het af te leren en daarna nog eentje, nog kleiner, omdat we het zo gezellig hebben en dan de laatste, een scheutje, echt de laatste, ja echt de laatste, nou ja, nog eentje dan, een druppeltje.

Ik denk dat ik meer dan dertig jaar lang meer dan een fles wijn per dag heb gedronken. Volgens de ANWB of weet ik veel welke instantie ben ik dus echt een zware alcoholist, maar ik voel me prima en als ik mijn bloed check, blijkt mijn lever dik in orde. Dus het mag wat minder hysterisch, mensen.

Maar goed, je hebt dat alles naar binnen geklokt, Erna deed gewoon gezellig mee, je ploft lekker en gelukkig in bed, om dan

's nachts na drie uur slaap met enorme nadorst op te staan, bijna een hele fles ijskoude spa naar binnen te kloppen, prikkend in je keel, daarna weer je bed in te gaan en vervolgens drie uur wakker te liggen, om net als je weer in slaap gevallen bent, wakker gemaakt te worden door twee op het bed springende energiebommen, die zich geheel uitgerust opmaken voor een nieuwe dag vol vernielingen en oorlog.

En dat dan zo ongeveer zeven dagen in de week. Of nou, we sloegen weleens een dagje over. Voor de gezondheid.

Middagslaapjes, met open mond waar kwijl uit loopt, hielden ons nog net op de been.

Toch was het een mooie tijd en dan vooral omdat je niet geconfronteerd werd met ingewikkelde levensvragen. Waartoe zijn wij hier op aarde? Wat is de zin van dit alles? Je had geen tijd om met dat soort flauwekul bezig te zijn, je wist heel goed waarom je op aarde was, namelijk om die twee gozers groot te brengen, en of dat zin had of niet, je had geen tijd om je dat af te vragen, mocht ook niet, want ze waren er, je was eraan begonnen en dan moest je het afmaken ook, niet zeuren dus.

Omdat ik Erna tussen alles door blijf begeren, ook al heeft ze een litteken van twee keer keizersnee, wat weer een voordeel is voor het geheel intact houden van dat prachtige kutje, doen we het ook nog wel enigszins regelmatig, waarbij zij eerlijk toegeeft dat zij daarin zelf weinig initiatief neemt. Het zal de natuur zijn, troost ik mezelf, en niets met mij te maken hebben: haar geiligheid heeft zijn doel gediend, er is nageslacht, nu is die niet meer nodig. Dat ze niet meer zou willen omdat ik niet moeders mooiste ben en door alle wijntjes mijn grote lijf steeds groter wordt, zet ik maar van me af. Niet aan denken, niet mee bezig zijn, heeft geen zin.

We zijn een gezin van drie mannen en één vrouw. Aangezien die laatste uit een jeugd komt met uitsluitend vrouwen plus één zachtaardige man, haar vader, schokt het gedrag van haar zonen haar bovenmatig. Speelgoed kapotmaken, elkaar met schepjes op het hoofd rammen, je met je voorhoofd vol op een glazen tafel storten, poep op de muur smeren, je

van een trap af laten glijden op een deurmat, al dat soort voor een net opgroeiend manspersoon normale bezigheden, zijn haar een gruwel en zij is ervan overtuigd dat zij geen kinderen heeft voortgebracht maar beesten, die gevangen genomen moeten worden of platgespoten of voor wie we minstens nu alvast een plekje in het Pieter Baancentrum moeten reserveren.

‘Het is normaal, liefje. Zo zijn jongens. Zo zijn mannen.’

‘Dat kan niet waar zijn.’

‘Bij ons thuis was het niet anders.’

‘Bizar.’

Op andere momenten geniet ze intens van de aanhankelijke liefde van haar jongens, die bij haar kruipen, haar overladen met kusjes en omhelzingen, om tien seconden later slingerend met de losgekoppelde slang van de stofzuiger twee vazen, een antiek klokje, dat nog van haar opa was, en een lamp te vernietigen.

‘Energie genoeg,’ zeg ik, mijn soort verklarend en verontschuldigend.

Mijn Erna staat erbij, kijkt ernaar en schudt haar hoofd. ‘Waarom heb ik geen meisjes?’ verzucht ze.

Ik ontvouw haar mijn theorie, gedestilleerd uit verhalen, dat jongens lastig zijn als ze klein zijn en meisjes als ze groot zijn. Volwassen zonen, daar heb je geen kind meer aan, volwassen dochters, altijd gezeik.

‘Wat een onzin,’ zegt ze. ‘Mijn zus en ik zijn toch hartstikke leuk? En wij zeiken toch niet? Ik zeik toch niet?’

Ik doe er maar het zwijgen toe. Best vaak doe ik er het zwijgen toe, maar soms ook niet. Met een wijntje willen we nog weleens pittig ruzie maken en dan verwijt ik haar dat ze wel zeikt, dat ze een luxepaard is, dat ze altijd overal last van heeft: het pianospel van het buurmeisje plus de grasmaaier van haar vader, de vogels ’s morgens, een barbecue twee straten verderop, het verkeer, fietsers als het geregend heeft, regen sowieso, warmte, kou, wind, tocht, geluidjes in huis, de bank die niet lekker zit, het zadel van haar fiets, lawaai, stilte, stuifmeel, pollen, luchtverontreiniging, plassen op straat, bladeren op de weg, huilende baby’s die zij niet zelf gebaard heeft, mannen die moppen vertellen, mannen die naar haar borsten staren, mannen in het algemeen, plus natuurlijk alles wat ik zeg, wat ik aan heb, wat ik eet, hoe ik eet, waar ik eet, waar ik mijn tanden

poets, hoe ik me afdroog, hoe ik in een tram zit, hoe ik naar een film kijk, nou ja, wat ik doe dus allemaal, samengevat. Daar heeft ze best wel vaak, lees altijd, iets over te zeggen. En soms komt dat op mij persoonlijk heel eerlijk gezegd een klein beetje over als zeiken.

Ze wordt boos als ik dat zeg. En dan maak ik het later goed door te zeggen dat ze de mooiste is, wat zij gelukkig nog waardeert, en dat ik van haar hou. En dan lik ik dat mooie kutje van haar en mag ik haar daarna nemen. En dan is alles weer goed.

We zijn een mannengezin met één vrouw, een wezen dat wij op handen dragen, maar ook met verbazing bekijken, omdat ze zo anders is dan wij. Ze komt inderdaad van een andere planeet. Al vanaf dat mijn jongens een jaar of drie, vier zijn, wisselen we onderling blikken van verstandhouding als er iets voorvalt wat wij niet begrijpen, als er iets heel erg mis is wat wij niet zien, als er stress ontstaat over iets wat ons niets maar dan ook niets kan schelen.

Maar Erna is mijn vrouw en hun moeder, wij kunnen niet zonder haar, zonder haar zijn we verloren.

Die nacht, de emoties schieten alle kanten op

‘Misschien kun je me uitleggen waarom je huilt.’

‘Ik huil niet.’

‘Je huilde.’

‘Dat was net. Het is alweer klaar.’

‘Ik bedoel, in de boekjes staat dat ik nu een arm om je heen moet slaan en zo, maar als je me niet zegt wat er is, vind ik dat lastig. Dan voelt dit voor mij als een soort aandachttrekkerij. Of zielig doen. Na dat hele gesprek. Sorry.’

‘Wat denk je dat er is? Waarom denk je dat ik huilde? Wat denk je dat er is?!’

‘Ik denk dat je huilde om allerlei details die je per se wilde weten en die ik dan ook maar verteld heb.’

‘Jij hebt ook gehuild! Toen met hem!’

‘Ja. Zeker. Gaan we het daar nu over hebben?’

‘Jij wou het over huilen hebben.’

‘Nee. Ik wil het hebben over je verdriet. Ik wil dat je me uitlegt wat het precies is dat je zo’n verdriet doet.’

‘Waarom huilde jij toen met hem?’

‘Omdat je zei dat je van hem hield! Wat iets anders is dan seks. Je hield van hem. Dat zei je! Heb jij toen een arm om mij heen geslagen?’

‘Ik geloof van wel.’

‘Ik geloof van niet.’

‘Ik heb ook niet gezegd dat ik van hem hield.’

‘Dat heb je wel.’

‘Ik heb het niet ontkend. Jij zei het en ik heb het niet ontkend. Ik weet

het nog precies.'

'Ik ook.'

'Ik was verliefd. En dan heb je het gevoel dat je van iemand houdt. Ben jij niet verliefd geweest op haar?'

'Nee. Terwijl ik in zekere zin wel van haar gehouden heb. Of zoiets. Gevoelens van tederheid. Om wie ze was. Om hoe ze het leven deed. Had ik bewondering voor.'

'Toe maar.'

'Had je liever gehad dat ik haar minachtte en misbruikte?'

'Misschien wel, ja.'

'Zo'n man ben ik niet. En met zo'n man zou jij niet willen neuken. Denk ik. Een vrouwenhater. Daar hou jij niet van.'

'Nee.'

'Is dat huilen van je echt verdriet of is het gekrenkte trots? Is het omdat je zo veel van me houdt en me niet kan missen en dat je bang bent dat je me kwijt kan raken, of is het omdat je het zo erg vindt dat je van een andere vrouw verloren hebt?'

'Heb ik van haar verloren?!'

'Dat heb je niet. Je hebt van haar gewonnen. Alleen toen, tijdens dat ik niets meer met jou deed en wel iets met haar, wat je niet wist, maar toch, toen heb je misschien een tijdje in zekere zin van haar verloren.'

'Jij hebt me laten verliezen.'

'Jij was met jezelf bezig. Ik was er ook nog.'

'Ik werd gestraft.'

'Je wist het niet. Niemand wist het. Helemaal niemand.'

'Behalve zij dan.'

'Behalve zij, natuurlijk.'

'En haar vriendinnen.'

'Ik geloof van niet. Het is niet zo'n vriendinnenvrouw. Geloof ik.'

'Ze zal het echt weleens iemand verteld hebben.'

'Misschien wel. Ik weet het niet. Je bent er in ieder geval nooit mee geconfronteerd. Het was niet zo dat iedereen het wist behalve jij. Zoals zo vaak gebeurt. Ik heb je niet vernederd.'

'Dat heb je wel.'

'Publiekelijk niet. Ik heb daar goed op gelet. Zo'n man wou ik niet zijn

namelijk.’

Ze zit rechtop en huilt niet meer. Ik ga naast haar zitten en sla een arm om haar heen. ‘Het was niet tegen jou gericht. Het was iets wat ik voor mezelf wilde. Niet tegen jou gericht.’

‘Nee?’

‘Nee.’

‘Geen wraak omdat ik te weinig aandacht voor je had? Omdat ik met mezelf bezig was?’

‘Nee. De natuur nam je te grazen.’

‘Dat doet de natuur nog steeds.’

‘Dat doet de natuur nog steeds. Ik kan je dat niet kwalijk nemen. Het is jouw schuld niet.’

‘Komt wel voor. Dat je iets kwalijk genomen wordt wat niet je schuld is.’

‘Ik weet er alles van.’

‘O ja?’

‘Ik ben als man geboren. Dat is mijn schuld niet.’

‘Je bedoelt, als je een man bent, moet je vreemdgaan?’

‘Jij bent ook vreemdgegaan.’

‘Jij vaker.’

‘Jij heftiger. Met verliefdheid en houden van.’

‘Jij dus niet?’

‘Nee. Dat heb ik al gezegd. Geloof je me niet?’

‘Ik geloof van niet, nee.’

‘Omdat je denkt dat ik zo ben als jij. Maar dat ben ik niet.’

‘Nee. Dat zal wel.’

‘Ja. Het is zo.’

‘Waarom ik huil? Ik huil omdat ik pijn heb. Zo simpel is het. En ik hoef niet te beredeneren wat precies de oorzaak is van de pijn. Pijn is pijn.’

‘Misschien als je in een wereld had geleefd waar het geen schande is als je echtgenoot seks heeft met iemand anders, had je niet zo’n pijn gehad.’

‘In welke wereld is dat?’

‘Weet ik veel. Saoedi-Arabië?’

‘Saoedi-Arabië. Daar mogen mannen meer vrouwen hebben, maar vrouwen niet meer mannen. Is niet oké. Ik bedoel, dan moet het ook

eerlijk zijn.'

'Mee eens.'

'En ik kan best met vijf mannen op één dag als ik dat zou willen. Maar jij kan niet met vijf vrouwen.'

'Nee.'

'Dus.'

'Wie heeft er in godsnaam ooit bedacht dat als een man en een vrouw met elkaar zijn en bij elkaar wonen en een gezin hebben, dat ze dan nooit meer seks mogen hebben met iemand anders? Dat is toch een waardeloos systeem? Dat zie je toch? Iedereen heeft er ruzie over! De ellende die dat oplevert, is gigantisch! Pijn, verdriet, scheidingen, ongelukkige kinderen, die daardoor later ook weer allerlei ingewikkelde kwetsende relaties krijgen. Een verschrikkelijk systeem!

'Misschien wel, ja.'

'Een verschrikkelijk systeem!'

'Mensen zijn trouw aan elkaar uit liefde, denk ik. Daarmee laten ze zien dat ze iets voor elkaar over hebben. Dat heeft wel iets moois.'

'Jij wou het niet. Jij vond dat er van alles moest kunnen.'

'Jij ook.'

'Ja.'

'En niet van alles.'

'Ik wil graag met je trouwen, maar je moet niet denken dat je dan de laatste man bent met wie ik naar bed ga.'

'Ja ja.'

'Het zijn je eigen woorden.'

'Toen hadden we nog geen kinderen en zo.'

'Wat hebben de kinderen en zo ermee te maken?'

'Die maken alles anders.'

'Dat snap ik niet. We hebben namelijk geen ruzie over een gebrek aan verantwoordelijkheid, we hebben ruzie over een gebrek aan seksuele trouw. Dat vonden we twee verschillende dingen. En daar was ik trots op, dat we dat vonden. En daar ben ik trots op, dat we dat vinden.'

'Ja. Maar ja.'

'Trouw werkt niet. Mensen worden of overspelig of ze slaan dood.'

'Niet iedereen.'

‘Iedereen. Sommigen spelen dat ze niet doodgeslagen zijn. Om aan de anderen te laten zien dat het hen wel lukt. Dat is om te winnen van de vrienden en de bureu.’

‘Allemaal theorie. Woorden. Theorie is zinloos. Het is zoals het is. Ik heb pijn. Jij had ook pijn. Ontrouw werkt ook niet.’

‘Weet ik niet. Het is niet makkelijk, in ieder geval. Maar het leidt wel ergens toe.’

‘Er zit vast ego bij. Ongetwijfeld. Heb jij ook.’

‘Anders dan jij.’

‘Jij bent niet zoals ik en ik ben niet zoals jij. Zo was het toch?’

‘Ja.’

‘Dus jij denkt dat onze pijn zin heeft?’

‘Misschien.’ Hij kijkt ernstig.

‘Dat het ergens naartoe gaat?’

‘Zou kunnen.’

‘Naar wat?’

‘Naar dat we elkaar begrijpen of zo. Niet meer willen bezitten. Samen zijn en toch vrij. Zoiets.’

‘Straks zijn we oud en onaantrekkelijk en dan zijn we vast trouw aan elkaar. Omdat niemand ons meer wil. Maar dan roepen we dat we dat bereikt hebben omdat we door onze pijn zijn heengegaan.’

Hij lacht. ‘God ja.’

‘Moet je daar om lachen?’

‘Zoals je ziet.’

‘Wat is er grappig aan?’

‘Gewoon. Weet ik veel. Pijn is pijn en grappig is grappig.’

We zitten nog even in stilte. Ik met mijn arm om haar heen.

Op of met vakantie, of wat je dan vakantie schijnt te moeten noemen

Uit liefde voor je gezin probeer je als man onvergetelijke herinneringen te scheppen door met zijn allen waanzinnig op of met vakantie te gaan. Je haalt een berg folders in huis, toen waren het nog folders, internet was er niet of nauwelijks, je neemt drie extra hypotheeken op je huis en je boekt de mooiste, verste, spannendste reis die je maar kunt vinden, puur uit liefde voor de belangrijkste mensen in je leven.

Er wordt gezegd, zo staat het ook in die folders, dat vakantie is om te genieten, het is een en al genot en ontspanning, fun, gezelligheid en vertier. Het is niet waar natuurlijk, vakantie is verschrikkelijk, er is niets zwaarder dan vakantie, dat weet elke ervaren ouder, wat alles te maken heeft met de torenhoge verwachtingspatronen, die weer alles te maken hebben met het godsvermogen dat je aan de betreffende reis hebt uitgegeven. En wat zijn we toch rasamateurs, of laat ik voor mezelf spreken, wat was ik toch een rasamateur. Welke idioot gaat er nou met twee piepkleine peuters op safari? Even denken, o ja, dat was ik. De vlucht was de hel, de lodge waar we sliepen vergeven van de muggen en andere insecten, het eten autochtoon dus vies en in de jeep tijdens de game drive lagen de jongens op onze schoot te slapen, terwijl wijzelf in een wanhopig gevecht waren verwickeld met oogleden van lood. Wat een feest.

‘Look, rhino!’

‘Where?’

‘Behind the trees.’

‘What trees?’

‘Too late, he is gone now.’

Mijn grootste blunder was een reis naar Disneyland Parijs. We hadden het dure hotel geboekt, waar je bij het ontbijt Mickey en zijn vriendjes kon ontmoeten en dat je dan ook nog vervroegd toegang gaf tot het park, zodat je minder in de rij hoefde te staan. Geweldig! Erna had alleen geen zin zich te haasten - ik ben ook op vakantie! - dus toen we om kwart over elf de wereld van eeuwige blijheid en vrolijkheid betraden, stonden de rijen ongeveer tot buiten het park, tot de Arc de Triomphe waarschijnlijk, terwijl ze elke keer, als we er toch maar in waren gaan staan, ook nog een stuk langer bleken dan we dachten, omdat we steeds weer een hoek om gingen en daar wéér een nieuwe lange gang vol stinkende, vretende, boerende, boze collega-toeristen voor ons verscheen. Het is niet dat het bezoek aan Disneyland tegenviel, zo zou ik het niet willen formuleren, nee, het was gewoon een verschrikking, de hel, een inferno, een middel-eeuwse marteling. Die omschrijvingen dekken de lading beter.

Na vier dagen kwelling en uitputting reden we opgelucht naar huis.

Het weekend daarna ging ik met de twee jongens naar een speeltuin in de buurt. Ze stoven na binnenkomst meteen alle kanten op, mij achterlatend in zacht en koel Hollands gras waar een aangenaam zonnetje op scheen. Ik vleide mij neer en verdween vrijwel onmiddellijk in een ontspannen, vredige halfslaap, met vrolijke blijde kinderstemmen op de achtergrond. Anderhalf uur later kwamen de heren met rode konen drinken en ijs eisen, met daarbij de mededeling: 'Kijk, dit is nou een goed pretpark, pap!'

Toegang 7,50 euro per persoon.

Wat ik aan Disneyland had uitgegeven? Ik had er een leuke midden-klasse speeltuin voor kunnen kópen!

We hebben alles geprobeerd, van luxe tot juist niet, van dure hotels tot gezellige campings, altijd weer waren de dag van vertrek en die van thuiskomst de absolute hoogtepunten, voor ons alle vier. Het is natuurlijk een complot, een zorgvuldig door de commercie opgezette val, ze weten dat je van je kinderen houdt en daar maken ze gebruik van. Ze lokken je naar plekken waar je zo in de stress raakt dat het je niet uitmaakt wat het kost om de situatie te verbeteren of te ontvluchten.

We hebben uiteraard veel foto's gemaakt op al die reisjes. Je maakt ze om de thuisblijvers te laten zien wat ze gemist hebben en een heel enkele keer is er een oudtante of zo bereid beleefd door zo'n fotoboek te bladeren, maar daar blijft het dan ook bij. Het is geschiedenis geworden, weg, verdwenen, ook weer meegemaakt. Zinloos allemaal.

O nee wacht. Op die foto's zien we hoe onze jongens langzaam van minimensjes met kleine vierkante tandjes in jonge mannen veranderd zijn, en dat is prachtig, dat is een wonder, daar is het allemaal voor geweest. We hadden die foto's ook thuis kunnen maken, maar dat hebben we niet gedaan.

Die nacht, van oud zeer, zo'n ding dat nooit voorbijgaat

We staan uit elkaar. Ik ben kwaad. 'Ik denk dat ik dat het ergste vind wat iemand me ooit heeft aangedaan! Het pijnlijkste.'

'Je slaat een beetje door. Wat heet een beetje.'

'Mag ik zelf bepalen wat ik het ergste en het pijnlijkste vind wat iemand me ooit heeft aangedaan?'

'En mag ik daarover van mening zijn dat je dan een beetje doorslaat? Wat heet een beetje.'

'Het enige wat ik wou, was dat je zei hoe laat je thuiskwam! Ik kon niet slapen! Je kon zeggen drie uur, vier uur, vijf uur, hoe laat dan ook, maar dan wist ik dat! Nu lag ik te wachten! Op geluiden te letten. Urenlang, omdat je het vertikte om ook maar een klein beetje rekening met me te houden!'

'Dat is niet waar.'

'Als ik het leuk heb, heb ik geen zin om op de klok te moeten kijken! Dat heb je letterlijk gezegd!'

'Dat is ook zo natuurlijk!'

'Dus ik was totaal onbelangrijk! Je maakte me totaal onbelangrijk!'

'Je was gewoon heel erg jaloers. Wat logisch is. Maar dat was het niet, zei je.'

'Klopt. Zo simpel was het namelijk niet.'

'Ach natuurlijk wel.'

'Jij was nog niet thuis, de dag was nog niet afgerond, ik kon dus nog niet gaan slapen, ik lag naar geluiden te luisteren. Geluiden van auto's buiten. Van de voordeur. Dat had ik toch ook toen de jongens voor het

eerst uitgingen?!'

'Is dat zo? Nee.'

'Dat is zo. Ja! Op een gegeven ogenblik ging het wel, maar in het begin niet. Lag ik ook te luisteren of ze thuiskwamen. En dan slaap je niet! Dan ben je gespitst.'

'Gespitst?'

'Gespitst, ja! Dan heb je je oren gespitst, bedoel ik.'

'Je was gewoon hartstikke jaloers. En daarom kon je niet slapen. Maar dat gaf je niet toe. Doe je nog steeds niet.'

'Jaloezie was niet het belangrijkste. Waarom geloof je me niet?! Als jij had gezegd, ik ben om half twee thuis en je was ook precies om half twee thuis geweest, had ik er geen problemen mee gehad. Of in ieder geval veel minder.'

'Je had de hele dag pijn in je buik, je reed twee keer tegen de garage-deur aan, je kreeg rooie vlekken in je nek. Kom op nou!'

'Dat ook ja.'

'Jaloezie heet dat.'

'Dat offer wou ik wel brengen. Voor waar we in geloofden.'

'Maar dat was verwarrend voor me, want je had gezegd dat het oké was.'

'Ja.'

'Je vond het wel spannend allemaal.'

'Ja.'

'Ja!'

'Dat was geen leugen.'

'Maar het bleek niet waar.'

'Ik vond het ook spannend, maar inderdaad, ik kon er slechter tegen dan ik dacht. Dat ook. Maar dat was niet het belangrijkste. Het belangrijkste was dat ik niet het gevoel had dat jij...'

'Ja ja ja. Ik heb het begrepen. Ik ken de riedel. Al een jaar of tien. Ik weet het. Als je maar óók toegeeft dat je gewoon jaloers was.'

'Ik geef het toe. Ik was jaloers. Net zoals jij dus. Bleek later.'

'Ja.'

'Ja!'

'Zo simpel blijkt het dus allemaal niet te zijn.'

‘Nee.’

‘Nee.’

Ik kom dichterbij haar. ‘En ik begreep het ook wel. Dat je het wilde. Echt. Ik bedoel, hij ging met je dansen en zo, tot diep in de nacht. En misschien gingen jullie wel aan de coke. Allemaal dingen die ik niet met je deed.’

‘Nee.’

‘Niet alles vind je bij één persoon.’

‘Wie zegt dat ik alles wil?’

‘Nouuu...’

‘Wat nouuu...?’

‘Jij wilt wel alles, geloof ik.’

‘Ik wil zo veel mogelijk. Net als jij. Net als iedereen.’

‘Je wou in ieder geval dat, toen.’

‘Ik was nog jong en mooi. Relatief jong en mooi.’

‘Je was prachtig. Je bent nog steeds niet slecht.’

‘Niet slecht?! Wow!’

‘Je bent wel iets ouder dan toen.’

‘Ja.’

‘Ja.’

‘Ik dacht, nu ben ik weer eens aan de beurt. Na al dat baby- en kleutergerpeloeter.’

‘Ja.’

‘Ik wou dat, ja. En jij vond het goed.’

‘Alsof je het niet gedaan zou hebben als ik het niet goed had gevonden.’

‘Weet ik niet.’

‘Dan was je niet met me getrouwd.’

‘Weet ik ook niet. Ik denk toch van wel.’

‘Je wou alles. Je wou een braaf gezin en ook een wild leven. Bij mij had je het gezin en nu ging hij wild met je uit. Tot diep in de nacht. Crashen.’

‘Ja.’

‘En daar hoort niet bij dat je zegt hoe laat je thuis bent.’

‘Nee.’

‘Je weet dat je man thuis doodongelukkig wakker ligt, maar je gaat toch voor je kick.’

‘Ja. Egoïstisch.’

‘Ja.’

‘Dat ben ik. Soms. En soms ook niet.’

‘En heftige seks in de auto. In onze grote groene SUV, die je graag wilde voor het gezin. Voor de vakanties.’

‘Ja.’

‘Met hem met de grote penis.’

‘Inderdaad.’

‘Had je thuis niet.’

‘Nee.’

‘Dat zei je ook tegen hem natuurlijk.’

‘Ik zei niet dat ik die thuis niet had.’

‘Maar je zei wel: o o, wat heb je een mooie grote penis.’

‘Zoiets, ja.’

‘En dan begrijpt hij dat je dat thuis niet hebt. Anders zou je dat niet zo zeggen.’

Ze lacht even.

‘Is dat grappig?’

‘Ja. Vind ik wel.’

‘Oké.’

‘Is dat een vernedering voor je? Als ik tegen een man zeg dat ik vind dat hij een mooie grote penis heeft? Zoals jij dat noemt. Jij zult tegen haar ook wel dingen gezegd hebben, neem ik aan. Over wat je mooi en lekker aan haar vond.’

‘Ja.’

‘Dat bedoel ik. We zijn hier niet in Saoedi-Arabië.’

‘Ik vond het geen vernedering. Wat jij tegen hem gezegd hebt, vond ik geen vernedering voor mij.’

‘Dat zei je, ja.’

‘Echt niet.’

‘Je vond het zelfs wel geil, zei je.’

‘Ook wel, ja. Gemengde gevoelens.’

Voor mij verwarrend.’

‘Ik zag je voor me, met hem in die auto. Je zal er waanzinnig mooi uitgezien hebben. Hij zal gedacht hebben, Jezus, wat een mooie, lekkere,

wilde vrouw. Zeker als je dan ook nog een hele toer bouwde.'

'Ik bouwde geen toer. Dat hoefde niet. Het ging allemaal vanzelf.'

'Toe maar.'

'Ja, sorry.'

'Het is ook opwindend, ja. Maar het deed ook pijn. Met krampen in mijn buik en die verdomde garagedeur. En vlekken in mijn nek waar ik niet aantrekkelijker van werd. Hoe dan ook, opwinding en pijn en de dag was nog niet afgesloten, ik kon er ook niet van slapen. En dat interesseerde je geen reet.'

'We waren anders met elkaar dan nu. Ik begrijp je beter dan toen. Je was verwarrend. Je zei tegenstrijdige dingen.'

'Ja. Dat zal wel.'

'Echt waar.'

'Wat is er aantrekkelijk aan een grote penis? Is dat dan visueel? Of is het lekker om die in je te hebben?'

'Allebei.'

'Ja ja.'

'Mannen houden van grote borsten.'

'Ik niet.'

'Veel mannen wel.'

'Schijnt zo, ja.'

'Veel borst, veel vrouw.'

'Grote penis, veel man.'

'Zoiets ja.'

'Wat een feest.'

'Jazeker.'

Vrij vrij

EEN HUWELIJK
ZONDER ABSOLUTE MONOGAMIE
Erna & Frits Turing

Nu te koop in onze webshop

KOOP EBOOK

